

Foto's: Philipp Koch

Wat in Duitsland onder kunst en cultuur wordt verstaan is bijzonder ruim. Niet zelden wordt een onderwerp dat net tevoren in het 7 uurjournaal aan de orde was, in Kulturzeit nog eens besproken of uitgediept. Zo bijvoorbeeld (op 29 juli dit jaar) de kwestie van de censuur op internet voor buitenlandse journalisten in China en die van de uit de SPD gezette ex-minister Wolfgang Clement. Diezelfde dag waren er ook nog reportages over de opvoering van *Roméo et Juliette* in Salzburg en over de schrijver Henning Mankell, en een interview met een psycholoog over hoogbegaafden.

Het interview is een vast onderdeel van het programma. Het gaat daarbij altijd om een (academische) deskundige, nooit om een of andere beroemdheid. Zelden bevindt de gast zich in de studio. Het is het soort gesprek waar ik in principe geen voorkeur aan geef. Tegen en met een persoon op monitor praten blijft

iets kunstmatigs en ‘onmenselijks’ hebben. Maar in dit geval biedt het voordelen: je kunt veel zakelijker zijn dan wanneer je tegenover elkaar in dezelfde ruimte zit. Onvermijdelijk speelt daar het sociale contact mee, en nog zoveel andere (ook boeiende) aspecten. Hier draait alles om degelijke informatie. Wanneer het om niet-Duitstalige deskundigen gaat, wordt het gesprek, zoals gebruikelijk in Duitsland, live van een Duitse vertaling voorzien. Geen enkele van deze deskundigen treedt meer dan eens op in het programma; Kulturzeit speelt zo weinig mogelijk in op het kweken en onderhouden van ‘beroemdheid’.

Dat er ook vaak onderwerpen aan bod komen die elders ‘politiek’ zouden worden genoemd, heeft te maken met de Duitse journalistieke traditie van het ‘Feuilleton’, zoals de kunstpagina’s in de krant worden genoemd. In de belangrijke nationale kranten kunnen

die vier à vijf pagina’s (klein gedrukte!) tekst bevatten. Stevige recensies, korte essays en opiniestukken geven de lezer dagelijks de nodige intellectuele prikkels. En ook daar zijn politieke commentaren niet zeldzaam. (Onlangs vroeg een politicus zich af of dat wel de plek was om in een krant aan politiek te doen. Uiteraard zijn deze commentaren vaak minder voorspelbaar dan in het zuiver politieke deel van de krant – zonder daarom in de categorie ‘column’ te vervallen, een genre dat hier overigens spaarzaam wordt beoefend, godzijdank!)

In Kulturzeit komt dus zowat alles aan bod, al blijven enkele gebieden – zo lijkt het mij – onderbelicht. Wat literatuur betreft wordt bijvoorbeeld meer aandacht ingeruimd voor non-fictie dan voor fictie. Prettig is wel dat je dagelijks ook informatie krijgt over de Duitstalige buurlanden, Zwitserland en Oostenrijk.

Leuk, leuk!

Hoe komt het dat met Kulturzeit een eenvoudige manier werd gevonden om het probleem van het cultuurmagazine op te lossen terwijl andere openbare omroepen aanhoudend zitten te knoeien met en te knutselen aan ‘formules’ om dit genre toch maar televisiegeniek

HET IS VERBAZINGWEKKEND HOEVEEL JE NA ELK KORT ITEM HEBT BIJGELEERD. BIJ TELEVISIE EEN ZELDZAAM GEVOEL: MEESTAL STAAT DE TIJD – DE DUUR VAN EEN ITEM OF EEN PROGRAMMA – NIET IN VERHOUDING TOT WAT JE ALS KIJKER AAN INFORMATIE HEBT MEEGEKREGEN. TELEVISIE LEEFT VAN VULSEL.